

Arrest

nr. 91 253 van 9 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 24 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 oktober 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 8 december 2009 is verzoekster aangetroffen te Antwerpen. Door de vreemdelingenpolitie is een administratief verslag opgesteld wegens illegaal verblijf en zwartwerk. Dezelfde dag is verzoekster ter kennis gebracht van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de

grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Op 12 januari 2010 is verzoekster in vrijheid gesteld.

Op 28 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 24 juli 2012.

Op 28 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 februari 2011 doet verzoekster een huwelijksaangifte bij de stad Antwerpen. Het parket van de procureur des Konings te Antwerpen geeft een negatief advies omtrent het voorgenomen huwelijk. De ambtenaar van de burgerlijke stand weigert het voorgenomen huwelijk te voltrekken op 21 april 2011. Tegen deze beslissing dient verzoekster een beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg die op 14 februari 2012 de vordering heeft verworpen. Tegen het vonnis dient verzoekster hoger beroep in. Op 8 augustus 2012 verwerpt het hof van beroep het hoger beroep.

Op 17 juli 2012 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 19 juli 2012 legt verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 24 juli 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf van 17.07.2012 en de aanvulling van 24.07.2012

ingediend door:

E. M., Z. (R.R.: ...)

Nationaliteit: Marokko

Geboren te temsaman op 00.00.1962

Adres: (...)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat betreft de relatie die betrokkene onderhoudt met de Heer de heer L. M. (RR: ...); om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden die worden vermeld in art.10 §1 eerste lid 5° van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de eventuele terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De eventuele verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Vervolgens haalt betrokkene aan dat zij sedert augustus 2004 in België verblijft en het centrum van haar belangen alhier heeft opgebouwd. Allereerst dient opgemerkt te worden dat het aan betrokkene om zich in regel te stellen met haar verblijf. Het feit dat zij dit niet deed is een gevolg van haar eigen houding op dat moment.

Bovendien verbleef betrokkene ruim 22 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

De overige aangehaalde elementen met betrekking tot de integratie alsook de redenen ter rechtvaardiging van de aanvraag tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden, hebben tenslotte betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet als dusdanig behandeld."

Op 24 juli 2012 wordt verzoekster tevens ter kennis gebracht van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie W. E., attaché (1) (2) wordt aan

de persoon die verklaart zich E.M., Z. te noemen, geboren te Temsaman in 1962, en welke verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië", tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 12.01.2010.

Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de stad Antwerpen (Deurne) samen met een man van Belgische nationaliteit (L. M., °1937). Op 21/04/2011 weigerde de stad Deurne het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Antwerpen. Betrokkene heeft nu verklaard een wettelijke samenwoning te willen aangaan met meneer L.. Echter, haar intentie om te huwen of tot wettelijke samenwoning geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden. Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 12/01/2010.

Betrokkene heeft op 28/10/2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 28/10/2010. Deze beslissing is op 24/07/2012 aan betrokkene betekend. Betrokkene diende opnieuw een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 in op 17/07/2012. Deze werd onontvankelijk verklaard en door betrokkene betekend op 24/07/2012.

Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de stad Antwerpen (Deurne) samen met een man van Belgische nationaliteit (L. M., °1937). Op 21/04/2011 weigerde de stad Deurne het voorgenomen

huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Antwerpen. Betrokkene heeft nu verklaard een wettelijke samenwoning te willen aangaan met meneer L.. Echter, haar intentie om te huwen of tot wettelijke samenwoning geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden;

Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Hoewel zij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDENVAN DE BESLISSING:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten op 12.01.2010.

Betrokkene kan niet aantonen te hebben voldaan aan de terugkeerverplichting."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsverplichting, de redelijkheidsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Doordat:

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag van verzoekster onontvankelijk om volgende redenen:

1.

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat betreft de relatie die betrokkene onderhoudt met de heer L. M.: om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden die worden vermeld in art. 10 §1 eerste lid 5° van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. "

Verzoekster is op basis van deze motivering niet in staat de redenen van de beslissing te achterhalen. De bestreden beslissing doet uitschijnen dat verzoekster niet zou voldoen aan de basisvoorwaarden vermeld in artikel 10 § 1 eerste lid 5° , doch men motiveert niet waarom verzoekster niet aan deze voorwaarde voldoet of zou voldoen.

De motivering is op dit punt gebrekkig en stelt verzoekster niet in staat om de motieven van de beslissing te achterhalen.

2.

"Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de eventuele terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De eventuele verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8. "

Verzoekster is hiermee niet akkoord nu het bevel om het grondgebied te verlaten voorziet in een inreisverbod van 3 jaar. Verzoekster zal dus niet in staat zijn om binnen een redelijke termijn haar gezinsleven met de heer L. verder te zetten zodat er een schending dreigt van artikel 8 EVRM.

Er is dus helemaal geen garantie dat verzoekster bij een terugkeer naar het herkomstland nadien terug naar België kan keren binnen een redelijke termijn. In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing

aanhaalt gaat het dus niet louter over een tijdelijke verwijdering van het grondgebied maar is het de intentie om verzoekster voor langere termijn van het Belgische grondgebied te weren.

De bestreden beslissing (waar wordt beweerd dat het slechts over een tijdelijke verwijdering zou gaan) strookt dan ook niet met het bijhorende bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd).

De beslissing is tegenstrijdig en onbehoorlijk gemotiveerd.

Verzoekster benadrukt verder dat haar levenspartner reeds 75 jaar is en niet in staat is om lange tijd van verzoekster gescheiden te zijn. Verzoekster draagt de dagelijkse zorgen van de heer L. en staat in voor het huishouden. Omdat er geen garantie wordt geboden dat verzoekster kan terugkeren naar België dreigt er een schending van artikel 8 EVRM indien zij haar gezinsleven met de heer L. niet kan verderzetten.

3.

De Minister heeft bij de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met de bijzondere omstandigheden waarin verzoekster zich bevindt.

Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid gaat men er ten onrechte van uit dat verzoekster op opvang kan rekenen in haar land van herkomst, hetgeen niet het geval is, en dat verzoekster slechts tijdelijk van het grondgebied verwijderd zou zijn.

Verzoekster verblijft 8 jaar in België en heeft hier haar privé- en gezinsleven uitgebouwd. Zij kan niet terugkeren naar Marokko.

Verzoekster dient gemachtigd te worden haar aanvraag in België in te dienen.

De Minister heeft bij de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met deze elementen en is onzorgvuldig geweest in de besluitvorming. Bovendien gaat dit in tegen het redelijkheidsbeginsel en vloeien er voor verzoekster ernstige nadelen uit voort indien zij verplicht wordt terug te keren naar Marokko. Verzoekster zal ginds geen opvang hebben en zal ook van daaruit financieel niet in staat zijn om terug te keren naar België ingeval haar aanvraag goedgekeurd zou worden, hetgeen ernstig te betwijfelen valt nu de Minister al met de voorgaande elementen geen rekening houdt.

Zodat:

De bestreden beslissing niet naar recht verantwoord is en het middel gegrond verklaard dient te worden."

2.2 De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde buitengewone omstandigheden niet verantwoorden dat verzoekster de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De buitengewone omstandigheden die verzoekster uiteenzet in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 17 juli 2012 zijn haar feitelijke samenwonen met de heer L.M. en haar verblijf in België sinds acht jaar waardoor zij in België een bepaald sociaal en economisch welzijn tot stand heeft gebracht in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In de eerste bestreden beslissing motiveert verweerder dat de relatie met de heer L.M. niet in aanmerking komt als buitengewone omstandigheid. Indien zij een regularisatie wenst op grond van een duurzame relatie dient zij te voldoen aan de basisvoorwaarden bepaald in artikel 10, § 1, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM motiveert verweerder dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Verzoekster betoogt dat verweerder niet motiveert waarom zij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 10, § 1, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de relatie met de heer L.M. niet als een buitengewone omstandigheid wordt aanvaard. Artikel 10 van de vreemdelingenwet laat onder bepaalde voorwaarden toe dat een vreemdeling van rechtswege wordt toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. In de mate verzoekster zich wenst te beroepen op haar relatie dient zij te voldoen aan de criteria van de duurzame en stabiele relatie zoals bepaald in artikel 10, § 1, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet. Dit motief volstaat om te voldoen aan de formele motiveringsplicht. De motiveringsverplichting heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen

waarover hij beschikt. In de akte moeten de juridische en feitelijke overwegingen worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Waar verzoekster stelt dat de motivering gebrekkig is doordat niet wordt vermeld waarom zij niet aan de voorwaarden voldoet of zou voldoen, kan zij niet worden gevolgd aangezien in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld dat de loutere relatie met de heer L.M. niet volstaat om de aanvraag niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats in te dienen. Zij weerlegt dit motief niet door opnieuw te verwijzen naar de duurzame relatie met de heer L.M. zonder aan te tonen te voldoen aan de criteria van de 'duurzame en stabiele relatie' zoals bepaald in artikel 10, § 1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet.

De schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit de bespreking hierboven is reeds gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid tot de vaststelling is gekomen dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft aangehaald die verantwoorden dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf in België kan indienen. Gelet op de analyse hierboven blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Verzoekster verwijst vervolgens naar het inreisverbod van drie jaar in de tweede bestreden beslissing waardoor zij niet binnen redelijke termijn een gezinsleven met de heer L.M kan verderzetten en zodat er een schending dreigt van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verweerder betwist het gezinsleven met de heer L.M. nu verzoekster niet gehuwd is met de heer L.M. omdat de ambtenaar van de burgerlijke stand de voltrekking van het voorgenomen huwelijk heeft geweigerd na negatief advies van het parket van de procureur des Konings te Antwerpen die verklaarde dat het voorgenomen huwelijk een schijnhuwelijk betreft. Tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand is beroep ingediend bij de rechtbank van eerste aanleg die het beroep heeft verworpen. Ook in hoger beroep heeft het hof van beroep de vordering verworpen. Uit het administratief

dossier blijkt dat verzoekster op 19 juli 2012 een verklaring van wettelijke samenwoning met de heer L.M. heeft afgelegd. De loutere feitelijke samenwoning is evenwel niet van aard om het bestaan van een beschermd gezinsleven aannemelijk te maken.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat een beschermd gezinsleven met de heer L.M. zou zijn aangetoond, merkt de Raad op dat om te bepalen of er een inmenging op het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden, er moet gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan is er geen sprake van inmenging en moet er gekeken worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, *Ahmut v. the Netherlands*). *In casu* is er geen sprake van de weigering van een voortgezet verblijf. De beantwoording van de vraag of er sprake is van een positieve verplichting leidt tot een belangenafweging.

Aan de hand van de 'fair balance'-toets zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Deze 'fair balance'-toets houdt in, dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden bekeken, om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, niet nagekomen. Als na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets, blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, nr. 9532/81, *Rees v. The United Kingdom*).

In het arrest "*Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands*" (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99) heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

De Raad wijst er op dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnert heeft dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Bovendien wordt opgemerkt dat opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen er niet alleen sprake moet zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p. 754). Te dezen toont verzoekster dergelijke onmogelijkheid niet aan. Waar verzoekster stelt dat zij sinds acht jaar in België verblijft en haar centrum van belangen in België liggen, motiveert verweerder op kennelijk redelijk wijze in de eerste bestreden beslissing dat zij ruim 22 jaar in Marokko heeft verbleven en haar verblijf in België, integratie en opgebouwde banden geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in het land van herkomst. Waar verzoekster thans voor het eerst opwerpt dat zij geen opvang heeft in Marokko en financieel niet in staat zal zijn om terug te keren, blijft haar betoog beperkt tot een loutere bewering.

Verzoekster toont evenmin hinderpalen aan voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven in haar land van herkomst, te meer nu haar partner L.M. van Marokkaanse afkomst is. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Waar verzoekster meent dat de motieven tussen de eerste en tweede bestreden beslissing tegenstrijdig zijn aangezien het niet om een 'tijdelijke' verwijdering gaat nu aan het bevel om het grondgebied te verlaten een inreisverbod van drie jaar is verbonden, wijst de Raad op artikel 74/12, § 1 van de vreemdelingenwet waarin wordt bepaald dat de gemachtigde het inreisverbod kan opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen. Verzoekster kan met toepassing van artikel 74/12, § 2 van de Vreemdelingenwet bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen als zij schriftelijk het bewijs bezorgt dat zij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten. Aldus kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij meent dat er een tegenstrijdigheid is tussen de bestreden beslissingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking onder het middel is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Uit het motief *"Vervolgens haalt betrokkene aan dat zij sedert augustus 2004 in België verblijft en het centrum van haar belangen alhier heeft opgebouwd. Allereerst dient opgemerkt te worden dat het aan betrokkene om zich in regel te stellen met haar verblijf. Het feit dat zij dit niet deed is een gevolg van haar eigen houding op dat moment.*

Bovendien verbleef betrokkene ruim 22 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.", blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de aangehaalde buitengewone omstandigheden dat zij sinds acht jaar in België verblijft en haar sociaal en economisch leven heeft opgebouwd in België. Verzoekster maakt met haar betoog, met name dat onvoldoende rekening is gehouden met deze elementen niet duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding, zodat zij dienvolgens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel geenszins aannemelijk maakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN